

по-напрѣднали същества отъ насъ, благодарение на който плодъ тѣ взиматъ грижитѣ, за да можемъ ние да се развиваме правилно и да живѣемъ разумно въ този свѣтъ. Вие ще кажете: това една хипотеза. Азъ до сега не съмъ виждалъ Бога. Ангелъ съмъ виждалъ, но Бога — никога. — И Богъ си видѣлъ, и ангелъ си видѣлъ. но слѣпъ си билъ — нищо повече. Ти искашъ да схванешъ Бога въ една малка форма. Не, азъ казвамъ, че Богъ се проявява въ разумното въ свѣта. Ще дойде време, когато всичкитѣ хора въ свѣта ще видятъ проявитѣ на Бога. Има извѣстни свѣтли, разумни лъчи, които идватъ отъ слънцето. Може да направимъ опитъ съ тѣхъ. Въ дадения случай тѣзи лъчи може да се увеличаватъ, а може и да се намаляватъ. Като направимъ този опитъ, ще видимъ, че между тѣзи лъчи на слънцето и между насъ има извѣстно разумно общение. Всѣки отъ васъ може да направи този опитъ, но това е една велика и дълбока наука, която се отдава главно на този, който има прѣчистенъ умъ и прѣчистено сърце. И дѣйствително, този човѣкъ трѣбва да носи ума на нѣкой ученъ. Съврѣменнитѣ учени хора азъ ги похвалявамъ въ едно отношение, а именно въ тѣхното голѣмо търпѣние. Това е една похвална черта за тѣхъ. Единъ ученъ човѣкъ се спира цѣли 20—30 години да изучава една малка бубулечица. А ние, съврѣменнитѣ религиозни хора, които се занимаваме съ най-великия въпросъ, казваме: тази работа нѣма да я бжде! — И напускаме този въпросъ. Дайте ни нѣщо ново! А кое е новото? — Новото, което вие подразбирате, азъ го намирамъ само въ това еднообразие, съ което нашиятъ животъ постоянно се покваря.